

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 29. januar 2013. god.
Br. ref.:RK370/13

**ODLUKA O ZAHTEVU ZA PRIVREMENU MERU I
REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI**

u

slučaju br. KI139/12

Podnosilac

Besnik Asllani

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Republike Kosovo PKL. br. 111/2012
od 30. novembra 2012. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVA

U sastavu

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik-predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Besnik Asllani sa prebivalištem u Prištini, zastupljen od strane g. Bejtush Isufi, advokat.

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu Vrhovnog suda Republike Kosovo PKL. br. 111/2012 od 30. novembra 2012. god. koju je podnosilac primio 18. decembra 2012. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom podnosilac navodi da mu je povređeno njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje.
4. Podnosilac, isto tako, zahteva od Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) da uvede privremenu meru tako što bi obustavio izvršenje presude Okružnog suda u Prištini P. br. 433/2009 od 7. septembra 2010. god.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: "Ustav"), članu 27 i 47. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo od 15. januara 2009. god. (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 28. i 54. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred sudom

6. Dana 31. decembra 2012. god., podnosilac je podneo zahtev Sudu.
7. Dana 17. januara 2012. god., predsednik je imenovao sudiju Almiro Rodrigues za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje u sastavu sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Altay Suroy i Ivan Čukalović.
8. Dana 22. januara 2013. god., Sud je obavestio zastupnika podnosioca zahteva i Vrhovni sud u vezi sa registracijom zahteva sa br. KI 139/12.
9. Dana 29. januara 2013. god., Veće za razmatranje je nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 5. oktobra 2009. god., tužilac je pokrenulo optužnicu (PP. br. 668-6/2009) u Okružnom sudu u Prištini, optužujući podnosioca zahteva zbog izvršenja krivičnog dela iznude u pokušaju.
11. Dana 7. septembra 2010. god., Okružni sud u Prištini je doneo presudu (P. br. 433/2009) kojom je proglasio podnosioca zahteva krivim za krivično delo iznude u pokušaju i kaznio ga zatvorom u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) meseci.
12. Dana 7. marta 2011. god., tužilac je uložilo žalbu protiv presude i tražio je oštriju kaznu za tadašnje optužene.
13. Dana 11. januara 2012. god., Vrhovni sud Kosova je doneo presudu (Ap. br. 155/11) kojom je preinačio presudu Okružnog suda (P. br. 433/2009 od 7. septembra 2010. god.), u vezi sa pravnom kvalifikacijom krivičnog dela i delimično je odobrio žalbu Tužioca. Dakle, gore navedena presuda je preinačena samo u vezi sa odlukom o izricanju kazne, izričući kaznu zatvora u trajanju od četiri (4) godine, i primenjujući novčanu kaznu u iznosu od 1000 (hiljadu) evra.

14. Dana 8. marta 2012. god., podnosilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu, navodeći da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primenio zakon, predložio je sudu da preinači presudu Okružnog suda u Prištini (P. br. 433/2009) i presudu Vrhovnog suda (Ap. br. 155/11) i da podnosioca zahteva oslobodi optužbe ili da predmet vrati na ponovno suđenje.
15. Dana 30. novembra 2012. god., Vrhovni sud Kosova je odbio (PKL. br. 111/2012) zahtev kao neosnovan, potvrdio je presudu Vrhovnog suda (Ap. br. 155/11 od 11. januara 2012. god.). Vrhovni sud je zaključio da ova pokrenuta pitanja od strane branioca podnosioca zahteva ne mogu da budu predmet razmatranja zahteva za zaštitu zakonitosti.

Navodi podnosioca zahteva

16. Podnosilac zahteva navoda da su mu presudom Vrhovnog suda prekršena ustavna prava zagarantovana članom 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i članom 33 [Načelo Legaliteta i Proporcionalnosti u Krivičnim Postupcima] i da je izvršeno kršenje člana 6. u vezi sa članom 13. EKLJP.
17. Podnosilac je zahtevao od Ustavnog suda da poništi presudu Okružnog suda, kao i dve presude Vrhovnog suda i da predmet vrati na ponovno suđenje Okružnom sudu u Prištini prema uputstvima u vezi sa korišćenjem standarda dokazivanja „na osnovu indicija“, kao i tumačenje krivičnog zakona u skladu sa principom pretpostavke nevinosti.
18. Tačnije, podnosilac „zahteva od Ustavnog suda Kosova da odgovori na tri pitanja:
 - a) Da li je korišćen standard dokazivanja „na osnovu indicija“ za određivanje krivice Besnik Asllanija od strane Okružnog suda u Prištini i Vrhovnog suda Kosova (delujući kao sud drugog stepena)?
 - b) Da li je u ovom slučaju izvršeno kršenje načela zakonitosti od strane sva tri stepena?
 - c) Da li je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje u nedostatku odgovarajućeg obrazloženja od strane Vrhovnog suda Kosova postupajući na osnovu zahteva za zaštitu zakonitosti?“

Zahtev za privremenu meru

19. Podnosilac isto tako zahteva od Suda da uvede privremenu meru, „obustavljajući izvršenje kazne određene presudom Okružnog suda u Prištini [P. br. 433/2009 od 7. septembra 2010. god.] potvrđene od strane Vrhovnog suda Kosova [Ap. br. 155/11 od 11. januara 2012. god.] sve dok se ovo pitanje ne okonča u Ustavnom sudu Kosova“.
20. Podnosilac zahteva navodi da:

“U ovom slučaju, ako se ne usvoji zahtev za sigurnosnu privremenu meru, podnosilac zahteva će pretrpeti nepopravljivu štetu. To zbog činjenice, da i uprkos tome da nijednim dokazom nije potvrđena njegova krivica, on će biti lišen osnovnog ljudskog prava – slobode i uskoro će morati da ode na izdržavanje zatvorske kazne. Zahtev podnosioca je isto tako prima facie osnovan, jer može veoma jasno da se vidi da je podnosilac zahteva kažnjen samo na osnovu jedne sumnje koja nijednom nije dokazana i pravosudni sistem nije uspeo da pruži potrebnu pravnu zaštitu”.
21. U tom smislu, Sud se poziva na član 116.2 [Pravni Efekat Odluka] Ustava koji određuje:

2. „Dok god je procedura u postupku pred Ustavnim sudom, sud može privremeno prekinuti primenu spornog postupka ili zakona, dok god se ne donese sudska odluka, ukoliko smatra da je primena takvih spornih zakona može uzrokovati nepopravljivu štetu.“

22. Sud, isto tako, uzima u obzir član 27. Zakona, koji predviđa:

„Ustavni sud po službenoj dužnosti ili na zahtev stranke može doneti odluku oprimeni privremenim merama u odnosu na neko pitanje koje je predmet postupka, ukoliko su te mere neophodne za otklanjanje rizika ili nepopravljive štete, ili je preuzimanje ovakvih privremenih mera u javnom interesu.“

23. Štaviše, pravilo 54. (1) Poslovnika o radu, predviđa da:

„U svakom vremenu dok zahtev nije rešen pred Sudom i kada Sud nije prosledio o merodavnosti predmeta, strana može zahtevati uvođenje privremenih mera.“

24. Konačno, pravilo 55 (1) Poslovnika o radu predviđa da:

„Sud treba da po ubrzanom postupku razmotri zahtev za uvođenje privremenih mera i treba da ima prioritet nad svim drugim predmetima.“

25. Štaviše, kako bi Sud uveo privremenu meru, treba da, u skladu sa pravilom 55 (4) Poslovnika o radu, nađe da:

„(a) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala prima facie slučaj o merodavnosti predmeta i, ukoliko prihvatljivost još uvek nije utvrđena, prima facie slučaj o prihvatljivosti predmeta;

(b) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera je dokazala da će pretrpeti nepopravljivu štetu ukoliko se ne dozvoli privremena mera, ili

(c) je privremena mera u javnom interesu.“

Ukoliko strana koja zahteva privremene mere nije pokazala potrebne prikaze, Veće za razmatranje treba da preporuči odbijanje zahteva.

Prihvatljivost zahteva

26. U ovom slučaju, Sud se poziva na član 113 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] koji predviđa:

1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.

27. Član 47 (2) Zakona o Sudu, isto tako predviđa da:

„Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.“

28. Sud se isto tako poziva na član 48. Zakona, koji predviđa da:
- „Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.*
29. Štaviše, pravilo 36 (1) a) i c) Poslovnika određuje da:
1. *Sudu je dozvoljeno da rešava zahteva:*
 - (a) *samo ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke, ili*
 - (b) *samo ako je zahtev podnet u roku od četiri meseca od dana kada je odluka o poslednjem delotvornom sredstvu dostavljena podnosiocu zahteva, ili*
 - (c) *samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.*
30. Sud smatra da je podnosilac zahteva ispunio propisan rok od četiri meseca računajući od dana kada mu je predana presuda Vrhovnog suda; da je opravdao zahtev relevantnim činjenicama i jasnim pozivanjem na navodna kršenja; da je izričito osporio presudu Vrhovnog suda kao konkretan akt javnog organa predmeta ocene; da je jasno istakao zatraženu pravnu zaštitu; i da je priložio različite odluke i druge potkrepljujuće informacije i dokumenta.
31. Na osnovu gore navedenog, podnosilac zahteva uglavnom navodi da mu je presudom Vrhovnog suda izvršeno kršenje ustavnih prava iz člana 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje].
32. Podnosilac zahteva navodi da „Vrhovni sud Kosova, postupajući po zahtevu za zaštitu zakonitosti, koji je podnet od strane podnosioca zahteva, donosi presudu koja je prilično formalna. Ova odluka suda ne pruža nikakvo adekvatno obrazloženje o navodima koje je podnela odbrana“.
33. Sud primećuje da presuda Okružnog suda (P. br. 433/2009) glasi:
- Optuženi Besnik Asllani u svojoj odbrani nije priznao krivično delo u tački I izreke optužnice, iznuda u pokušaju iz člana 267. stav 2 u vezi sa stavom 1, vezano sa članom 20. Krivičnog zakona Kosova, dok je priznao krivicu za krivično delo iz člana 328. stav 2 Krivičnog zakona Kosova (neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja).*
34. Presuda Okružnog suda (P. br. 433/2009) dalje naglašava:
- „Ovakvo činjenično stanje, osim iz gore navedenih izvedenih i analiziranih dokaza, sud je potvrdio i iz potvrda o uzetim stvarima, iz oduzetih oružja i metaka, iz telefonskih razgovora, iz izveštaja sa balističkog ispitivanja, izveštaja o ispitivanju IMEJ –a, izveštaja o ispitivanju telefonskih aparata, izveštaja o prisluškivanju telefonskih razgovora između optuženih i oštećenog, različitih izveštaja o sprovođenju skrivenih tehničkih mera prema uputstvima suda, ulaza – izlaza i SMS poruka između optuženih i oštećenog, kao i iz uvida fotodokumentacije straga”.*
35. Podnosilac zahteva je uložio žalbu protiv presude Okružnog suda Vrhovnom sudu „zbog bitnih kršenja odredaba krivičnog postupka, pogrešnog i nepotpunog potvrđivanja činjeničnog stanja, kršenja krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da se žalbena presuda poništi ili da se preinači, tako da se

optuženi oslobodi od optužba za krivično delo iznude, i da se izrekne blaža kazna za krivično delo neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja iz člana 328. stav 2 Krivičnog zakona Kosova”.

36. Vrhovni sud (Ap. br. 155/ 2011 od 11. januara 2012. god.) nakon što je temeljno analizirao osnove žalbe, našao je da su „gore navedeni žalbeni navodi neosnovani“.
37. Podnosilac zahteva je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude Vrhovnog suda, „zbog bitnih kršenja odredbi krivičnog postupka iz člana 403. stav 1. tačka 12. Privremenog zakona o krivičnom postupku Kosova, kršenja Krivičnog zakona i drugih odredbi krivičnog postupka, koje su uticale na zakonitost sudske odluke, dao predlog da Vrhovni sud poništi presudu prvostepenog suda, kao i onu drugostepenog suda i da se predmet vrati na ponovno suđenje i ponovno odlučivanje prvostepenom sudu ili da se optuženi oslobodi optužbe”.
38. Vrhovni sud (Pkl. br. 111/ 2012 od 30.11.2012. god.), nakon razmatranja tužbe u zahtevu za zaštitu zakonitosti, je našao da je zahtev neosnovan.
39. Ustavni sud primećuje da osnove žalbe u Vrhovnom sudu, bilo u drugom stepenu ili u zaštiti zakonitosti, sadrže navode u vezi sa kršenjem odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, kršenja krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankcije.
40. Ustavni sud smatra da ti navodi mogu da budu u domenu zakonitosti.
41. Ustavni sud dalje primećuje da pred Okružnim i Vrhovnim sudom podnosilac zahteva nije izneo nijedan navod na osnovu ustavnosti, bilo implicitno ili u suštini kojim bi pokrenuo navodnu povredu njegovih Ustavom zagarantovanih osnovnih sloboda i ljudskih prava.
42. U tom smislu, Evropski sud (vidi slučaj Fressoz i Roire protiv Francuske (zahtev br. 29183/95), presuda od 21. januara 1999. god.), presuda od 21. januara 1999. god.) naglasio *mutatis mutandis* da je „svrha pravila (pravilo o iscrpljenju) koja se navodi gore je da se pruži zemljama ugovornice mogućnost da sprečavaju ili isprave – uglavnom kroz sudove – povrede koje se navode protiv njih pre nego što ti navodi budu podneti Sudu. Ovo pravilo mora da se primenjuje „uz izvestan stepen fleksibilnosti i bez preteranog formalizma“; dovoljno je da se žalbe koje se nameravaju da budu naknadno podnete u Strazburu da su već bile pokrenute, „bar u suštini i u saglasnosti sa formalnim uslovima i rokovima postavljenim domaćim pravom“ pred domaćim organima (Vidi *The Castells protiv Španije*, presuda od 23. aprila 1992. god., Serija A no. 236, p. 19, § 27, i *Akdivar i drugi protiv Turske*, presuda od 16. septembra 1996., izveštaji 1996-IV, pp. 1210-11, §§ 65-69)
43. U saglasnosti sa načelom supsidijarnosti, podnosilac zahteva je dužan da iscrpi sva pravna sredstva predviđena zakonom, kao što je utvrđeno članom 113 (7), kao i drugim pravnim odredbama, koje su već gore navedene.
44. U stvari, svrha pravila iscrpljenosti, u ovom slučaju, je da se dozvoli Okružnom i Vrhovnom sudu mogućnost da ispravi navodno kršenje Ustava. Pravilo iscrpljenosti je operativno kombinovano sa supsidijarnim karakterom proceduralnog okvira ustavne pravde. (Vidi *mutatis mutandis*, *Selamouni protiv Francuske [VK]*, § 74; *Kudla protiv Poljske [VK]*, § 152; *Andrašiki i drugi protiv Slovačke (dec.)*.)

45. Načelo subsidijarnosti podrazumeva da podnosilac zahteva iscrpi sve proceduralne mogućnosti u redovnom postupku, bilo upravnom ili sudskom, kako bi se sprečilo kršenje Ustava, ili, ako je bilo kršenja, da se ispravi takvo kršenje osnovnog prava. Stoga, veoma je verovatno da se slučaj podnosioca zahteva proglašuje neprihvatljivim od strane Ustavnog suda, kada isti propušta da iskoristi redovne postupke ili propušta da prijavi kršenje Ustava u redovnim postupcima. Takvo propuštanje će se shvatiti kao odricanje od prava na dalje poricanje povrede i na žalbu. (Vidi rešenje, u slučaju br. KI. 07/09, *Demë KURBOGAJ i Besnik KURBOGAJ, ocena presude Vrhovnog suda Pkl. br. 61/07 od 24. Novembra 2008, stav 18*).
46. Uvek kada se osporava odluka na osnovu pravne pozicije koja je neprihvatljiva sa tačke gledišta ljudskih prava i osnovnih sloboda, redovnim sudovima koji su doneli odluku treba da se pruži mogućnost da preispitaju osporenu odluku. To znači da, svaki put kada se navodi povreda ljudskih prava, ta povreda ne može kao pravilo da stigne u Ustavni sud pre nego što se razmatra od strane redovnih sudova.
47. Podnosilac zahteva u konkretnom slučaju je trebalo da se implicitno ili u suštini žali pred Okružnim i Vrhovnim sudom na navodnu povredu njegovog prava na pravično suđenje, pošto ti sudovi „sude na osnovu Ustava i zakona“ (član 102. stav 3. Ustava).
48. U praksi, ništa nije sprečilo podnosioca zahteva da se žali pred Okružnim i Vrhovnim sudom o navodnoj povredi prava na pravično suđenje. Ako bi ovi sudovi uzeli u obzir povredu i ako bi ispitali istu, završilo bi se sve; ako sudovi ne bi ispravili povredu ili ako je ne bi razmotrili, podnosilac zahteva bi ispunio uslov za iscrpljenje svih pravnih sredstava u smislu da bi se ovim sudovima dozvolila mogućnost da isprave navodnu povredu.
49. U stvari, ovakva analiza je u saglasnosti sa jurisprudencijom Evropskog suda kojom je uspostavljeno da su podnosioci zahteva dužni da iscrpe pravna domaća sredstva koja su na raspolaganju u teoriji i u praksi u odgovarajuće vreme, to jest, sredstva koja su dostupna, koja omogućavaju obeštećenje u pogledu njihovih žalbi i koja pružaju razumni izgled na uspeh (Sejdović protiv Italije [VK], br. 56581/00, ECHR 2006-II § 46). Treba da se ispita da li je, pod svim okolnostima slučaja, podnosilac učinio sve što se može razumno očekivati od njega da iscrpi domaća pravna sredstva (D. H. i drugi protiv Češke Republike (VK) stav 116-22).
50. Ustavni sud je takođe primenio isto obrazloženje kada je doneo rešenje o neprihvatljivosti na osnovu neiscrpljenosti pravnih sredstava (Vidi dana 4. decembra 2012. god. u slučaju br. KI 120/11, Ministarstvo zdravlja protiv ocene ustavnosti odluke Vrhovnog suda A. br. 551; dana 27. januara 2010. god. u slučaju br. KI 41/09, AAB – RIINVEST Univerzitet DOO Priština protiv Vlade Republike Kosovo; i dana 23. marta 2010. god. u svojoj odluci u slučaju br. KI 73/09, Mimoza Kusari Lila protiv Centralne izborne komisije).
51. U načelu i u stvari, podnosilac zahteva ne može da se žali direktno pred Ustavnim sudom o navodnoj povredi ljudskih prava i osnovnih sloboda a da nije pokrenuo implicitno ili u suštini tu navodnu povredu pred Okružnim sudom i Vrhovnim sudom..
52. Međutim, Ustavni sud smatra da činjenice slučaja ne dozvoljavaju ubedljiv zaključak da osnove žalbe „bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđivanja činjeničnog stanja, kršenja krivičnog zakona i odluka o krivičnoj sankciji, koje su navedene pred Vrhovnim sudom ispunjavaju test Evropskog suda. Stoga nije potrebno da se slučaj dalje razmatra pod ovakvim okolnostima slučaja.

53. Pored toga, Sud smatra da podnosilac zahteva nije argumentovao i dokazima potkrepio navodno kršenje njegovih prava od strane Vrhovnog suda.
54. U stvari, navodi podnosioca o kršenju ustavnih prava ne predstavljaju *prima facie* dovoljan osnov za pokretanje slučaja u Sudu; nezadovoljstvo podnosioca zahteva sa odlukom Vrhovnog suda ne predstavlja ustavnu osnovu da se žali pred Ustavnim sudom..
55. Štaviše, Sud primećuje da, dabi slučaj *prima facie* ispunio uslove za prihvatljivost zahteva, podnosilac zahteva treba da dokaže da postupci u Vrhovnom sudu, gledano u celini, nisu sprovedeni na takav način da podnosilac zahteva nije dobio pravično suđenje ili da su ostala kršenja ustavnih prava mogla biti izvršena od strane Vrhovnog suda tokom suđenja.
56. U tom smislu, Sud se poziva na pravilo 36 (1.c) Poslovnika o radu, koje određuje "Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve: c) Samo ako zahtev nije očigledno neosnovan".
57. Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi činjeničnim ili zakonskim greškama (zakonitost) koje su navodno počinili redovni sudovi, osim ukoliko su oni povredili prava i slobode zagarantovane Ustavom (ustavnost).
58. Stoga, Sud ne treba da deluje kao sud trećeg stepena, u ovom slučaju, prilikom razmatranja donetih odluka od strane redovnih sudova. Dužnost je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog, i materijalnog prava (vidi, mutatis mutandis, García Ruíz protiv Španije [GC], br. 30544/96, stav 28, Evropski Sud za Ljudska Prava. [ESLJP] 1999-I).
59. Štaviše, podnosilac zahteva navodi da Vrhovni sud, kada je odlučio u vezi sa njegovim zahtevom o zaštiti zakonitosti, nije pružio jasne razloge u vezi sa odbijanjem zahteva podnosioca i isti se takođe žali da Vrhovni sud nije bio posvećen da razmatra slučaj na odgovarajući način.
60. Međutim, podnosilac zahteva ne objašnjava zašto i kako je izvršeno kršenje njegovih prava, on ne potkrepljuje *prima facie* navod o ustavnim osnovama i nije pružio dokaze koji ukazuju da su njegova prava i slobode prekršana od strane Vrhovnog suda, kao i da je izvršeno kršenje prava na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovano članom 31. Ustava i člana 6. EKLJP.
61. Dakle, Ustavni sud ne može da smatra da su relevantni postupci u Vrhovnom sudu na bilo koji način bili nepravedni ili proizvoljni (vidi mutatis mutandis, Shub protiv Litvanije, ESLJP Odluka o prihvatljivosti zahteva br. 17064/06 od 30. juna 2009. god.).
62. U stvari, podnosilac zahteva nije pokazao *prima facie* zašto i kako je Vrhovni sud povredio njegova prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 33. [Načelo Legaliteta i Proporcionalnosti u Krivičnim Postupcima] kao i kršenje člana 6. u vezi sa članom 13. EKLJP.
63. Dakle, Sud nalazi da podnosilac zahteva nije niti izgradio niti pokazao *prima facie* slučaj bilo o merituma ili o prihvatljivosti zahteva.
64. U svemu, Sud zaključuje da je zahtev neprihvatljiv kao očigledno neosnovan.
65. Sud, dalje zaključuje da, pošto je podnesak neprihvatljiv, zahtev o privremenoj meri je bezpredmetan i stoga, treba da se odbije.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud je, na osnovu člana 116(2)Ustava, članova 27. i 48. Zakona, i u skladu sa pravilom 36.1 (c), 55. i 56.(2) Poslovnika o radu, dana 29. januara 2013. god, jednoglasno

ODLUČIO

- I. DA ODBACI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA ODBIJE zahtev za privremenu meru;
- III. DA SAOPŠTI ovu odluku strankama; i
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u skladu sa članom 20(4) Zakona.
- V. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani